

Julistus Suomen työväelle! *

Työläiset! Toverit!

Nykyinen vaikea tilanne pakottaa meitä ainoalla käytettävänäme ovelalla keinolla — avoimella julistuksella — kääntymään puoluetovereittemme puoleen ensimmäistä ajatus-tenvaihtoa varten Suomen työväenluokkaa ja sosialidemokraattista puoluetta kohdanneen raskaan iskun jälkeen.

Socialidemokraattinen puolue on tähän asti julistanut pyrkivänsä lo-pulliseen päämääräänsä: tuotannon sosialistiseen järjestämiseen yksin-omaan kansanvaltaisilta keinoilla. Sen vuoksi on se joka maassa vaati-nut yleistä ja yhtäläistä äänioikeutta niin miehille kuin naisillekin. Se on vaatinut tämmöisen äänestyksen kautta kokoonsaataua eduskuntaa ja hallitusta, joka kaikista olosuhteisia on riippuvainen eduskunnasta. Socialidemokratian pyrkimysten pää-määränä on lyhyesti sanoen ollut semmoisen olotilan aikaansaaminen yhteiskunnassa, ettei mikään harvain-valta voi määrätä kansakunnan koh-talosta ja sortaa kansan enemmistötä, vaan että kansa itse yleisellä ja yhtä-läisellä äänioikeudella valitun edus-kunnan kautta säättää omat, jokaista yhteiskunnan jäsentä velvoittavat lakinsa, asettaa hallituksen ja siten jo-ka suhteessa itse hallitsee itseään. Tä-tä ajatusta, joka sisältää sen, että vä-hemmistön on alistuttava kansan-enemmistön tahtoon, on socialidemo-kratia sitkeästi taistellen koettanut ajaa voittoon ja saada toteutetuksi, koska se on ollut varma siitä, että se kerran itse on saavuttava oppiensa taakse kansan enemmistö.

Tosin on aikaisemminkin, vallan-kin työväenliikkeen alkuaikoina, esiin-tynyt henkilöitä, jotka ovat vaatineet työväestöä sen vähemmistönäkin ollessa ryhtymään aseelliseen, yhteis-kunnalliseen vallankumoukseen, jos siihen suotuisalta näyttäviä olosu-hteita ilmenee, ja tällöin hallitsemaan valtiota vastoin kansan todellista enemmistöä. Sikäli kuin socialidemo-kratia työväenluokkaa valtiollisesti järjestäessään on kehittänyt menet-elytapansa tarkoin määriteltyiksi, on tuollainen ajatuskanta kuitenkin kaik-kialla hylätty. Sensijaan on valtiol-lisen kansanvallan toteuttaminen, semmoisena kuin se edellä on esitetty, ollut kaikkien maiden socialidemokra-tian päämääränä. Missä valtiollinen kansanvalta on saatu toteutetuksi, missä kansan tahto eduskunnassa pää-see väärentämättömänä ilmoille ja missä kansaneduskunnalle on tun-nustettu korkein valta — kuten oli laita meidän maassamme — siellä so-sialidemokratia on tyytynyt ajamaan vaatimuksensa läpi parlamentaari-sella toiminnalla. Tämän toiminnan tueksi ja työväenluokan aineelliseksi ja henkiseksi kohottamiseksi on se sen ohella pyrkinyt järjestämään työ-väenluokkaa lujiin valtiollisiin, am-matillisiin ja kultusosuustoiminnal-lisiin järjestöihin. — Tämä on ollut socialidemokraattisen puolueen kanta myöskin meillä Suomessa. Tällä kan-nalla ollen on täällä 20-vuotisella järjestötyöllä ja 10-vuotisella edus-kunnallisella taistelulla saavutettu kauniita tuloksia, joihin tyydytyksellä voitiin viitata.

Viime aikoina omat olot meillä kuitenkin surettavasti muuttuneet. Puolueemme on vedetty pois aikai-semmalta kannaltaan ja heitetty ar-veluttavaan ja tuhoisaan seikkailu-politiikkaan, jolla ei ole mitään teke-mistä socialidemokratian kanssa ja jonka kautta kaikki tähänastiset saa-vutukset on saatettu vaaranalaisiksi.

Onnettomuus saapui meille tällä-kin kertaa idästä päin, kuten niin monasti ennen. Venäjällä oli val-lankumouksen viime kautena hajaan-nustilassa olevan sotaväen avulla päässyt valtaan puolue, joka julisti eduskunnallisuuden ja kansanvallan vanhentuneeksi kannaksi ja ihanneti-laksi sen, että heidän puolueensa — tahi niinkuin he itse ottamallaan oi-keudella nimittävät työväenluokka! — hallitsee väkivallalla ja rajoitta-mattomilla valtuuksilla ilman edus-kuntaa ja vastoin kansan valtavan enemmistön tahtoa. Bolshhevismi, niin kutsutaan tuota oppia Venäjällä, sai siellä jalansijaa alhaisella sivi-sytस्कannalla olevissa joukoissa, joilla verisen tsarismin sortokauden aikana ei ollut tilaisuutta oppia socialidemo-kraattista toimintatapaa ja jotka siitä syystä olivat taipuvaisia väkivaltai-siin menettelytapoihin, joita niille us-koteltiin socialidemokratiaksi. Tätä uutta oppia, joka tsaristuksen mallin mukaan pistimillä hajoihti Venäjän perustavan kansalliskokouksen ja ase-voimin piti itseään vallassa, ryhdyt-tiin Venäjältä käsin pakottaen levit-tämään myös Suomeen. Venäläinen sotaväki Suomessa ja pietarilaiset bolshevikit tyrkyttivät suomalaisille työläisille aseita ja pitivät puoluejo-htoa alituisen painostuksen alaisena. Näin alkoi bolshhevismi miellyttää so-sialidemokraattisen puolueemme joh-tavissa asemissa olevia henkilöitä ja he alkoivat valmistella samansuun-taisen kaappauksen toimeenpanoa Suomessa kuin Lenin toverineen oli toimeenpannut Venäjällä. Syrjäyttä-mällä socialidemokraattisen valistus-työn ja halveksimalla sekä panettele-malla läntisten sivistysmaiden parla-mentaarista socialidemokratiaa he kuvasivat bolshhevismn ruusunpu-naisissa väreissä ja uskottelivat työ-väenluokan voivan köyhälistön dik-tatuurin avulla käden käänteessä to-utettaa sekä valtiolliset että yhteis-kunnalliset pyrkimyksensä samoin kuin vapautua tuskallisesta elintarvepu-lasta. On niin ollen ymmärrettävää, että nälkiintyneet, vallankumousajan vaikutuksen alaiset työväen joukot uskoivat tuon kaiken todeksi. Se on sitä ymmärrettävämpää, kun näihin joukkoihin oli kaiken syksyä järjestel-mällisesti juurrutettu sitä uskoa, että porvariston asestautumistoi-men-pi-teet venäläisiä vastaan ja yleisen turvallisuuden ylläpitämiseksi olivat tähdätyt rauhallista työväenliikettä ja työväen voittamia saavutuksia vastaan. Seurauksena oli, että köyh-hälistön huonimmat ainekset alkoivat venäläisten sotilasten kanssa aseet kourassa myöskin alhaalta päin ajaa noita aatteita voittoon siten terrori-soiden puoluejärjestöt.

Tätä väkivaltapolitiikkaa ryhdyt-tiin sitten tammikuun lopulla toteut-tamaan. Ja tähän ryhdyttiin siitä huolimatta, että socialidemokraattinen

puoluekokous, jolta aikaisemmin oli siihen lupaa kysytty, oli tarkoin mää-ritellyt puolueen menettelytavan hal-lituskysymyksessä. Tämä puoluepäät-ös syrjäytettiin häikäilemättä, eikä kutsuttu koolle edes oman puolueen eduskuntaryhmää, jonka enemmistön tiedettiin olevan tätä tuhoisaa poli-tiikkaa vastaan. Kysymyksessäoleva pieni ryhmä julisti ilman muuta omaavansa kaiken vallan täydellisyys-den ja asetti omasta keskuudestaan diktatuurihallituksen. Se oli siis mitä räikeintä harvainvaltaa, parlament-taarisuuden täydellistä polkemista ja samalla puoluekokouksen päätösten korkeää rikkomista. Sanalla sanoen se oli moninkertainen rikos työväen-luokkaa vastaan.

Tämä diktatuurihallitus, joka oli noussut valtaan polkemalla maahan korkeimman valtiovallan omaavan, kansanvaltaisesti valitun eduskun-nan, ja jota ei edes mikään puoluejär-jestö, ei eduskuntaryhmä eikä puolue-neuvosto ollut valinnut ja jolla ei puoluekokoukselta ollut mitään valtuuksia hankkeelleen, lupasi työväelle pikaisen aseellisen voiton venä-läisten avulla, elintarvepuutteen poistamisen ja köyhälistön toiveiden nopean toteuttamisen, vieläpä suo-rastaan sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen. Mutta sen teot eivät vastanneet noita lupauksia. Voiton sijasta on tullut musertava tappio, elintarvekurjuus on yhä pahentunut ja taloudellinen elämä on joutunut täydelliseen sekasortoon. Eikä siinä kyl-lin. Heti diktatuurimiesten noustua valtaan alkoi tapahtua sadottain mitä pöyristyttävämpiä veritekoja, ei ai-noastaan Kansanvaltuuskunnan sota-joukkojen käsiin joutuneitten aseellis-ten vastustaiien tappoja, vaan myös aivan viattomain, aseettomain kansa-laisen inhottavia salamurhia. Näi-den murhatöiden tekijät eivät joutu-neet rangaistukseen eikä edesvastuu-seen, ja yhteiskuntaelämän kallein eh-to, ihmisten hengen ja omaisuuden se-kä yleisten kansalaisvapauksien tur-va ei ollut taattu vähimmässäkään määrässä. Omaisuutta ryöstettiin ja varoja kiristettiin vapauden ja hen-gen menettämisen uhalla. Kaikki tä-mä tapahtui vallankumouksen nimel-ä ja sen turvissa, vaikka nimitys vallankumous on liian kaunis ja ylv-äs käytettäväksi sellaisessa yhtey-dessä.

Kun tilannetta hallitsivat aseelli-set joukot, eivät toisin ajattelevat ja parlamentaarista toimintaa harras-tavat socialidemokraatit saaneet ti-laisuutta esittää eriväivää kantaansa. Kiihoittavilla julistuksilla, valheelli-silla tiedonannoilla, seisahduttamalla töitä sekä väkivaltaakin uhaten ja käyttäen saatiin täten yhä laajemmat kansankerrokset vedetyiksi mukaan tä-hän onnettomaan liikkeeseen. Venä-jältä tuotu väkivalta-socialismi näyt-ti täten kokonaan syrjäytäneen sen länsimaisen kansanvaltauisuuden, jota työväenluokka Suomessa 20 vuoden ajan oli hellien ja huolien menestyk-sellä vaalunut.

Jo heti alussa näkivät ne, jotka, vaikka turhaan, olivat koettaneet es-tää tämän hirvittämän onnettomuu-den tapahtumista, mihin oltiin me-nossa. Ryhdyttiin puuhaamaan väli-

tystä taistelevien puolien välillä. Käännyttiin ruotsalaisten puolue-tovereitten puoleen, jotka saapuivatkin tänne tarjoten välitystään. Hei-dän tarjouksensa kuitenkin torjuttiin eikä heille edes suostuttu mainitse-maan, millä ehdoilla Kansanvaltuus-kunta olisi ollut taipuvainen lopetta-maan kansalaisodan, minkä kautta puolueen maine Europan sociali-demokraattien silmissä olisi vielä ai-nakin jossakin määrin voitu pelas-taa. — Samoin torjuttiin ylimieli-sesti oman socialidemokraattisen puo-lueen jäsenten taholta tehdyt välitys-ehdotukset.

Diktaturiaa suunniteltaessa oli halu sellaisen aikaansaamiseen vienyt puoluejohdon yhteen sen turmiolli-simmista erehdyksistä. Se perusti laskelmansa venäläisen sotaväen apuun, jota se siitä syystä ei ponte-vasti ja jyrkästi vaatinut poistu-maan itsenäisestä Suomesta, vaan antautui yhä enemmän näiden sotilasainesten vaikutuksen alaiseksi. Tämä socialidemokratian kanssa jyr-kässä ristiriidassa oleva vieraan valtakunnan sotavoimiin turvautu-minen veti sen väärälle tielle, sai työväen luottamaan aseelliseen toi-mintaan ja lopuksi johti diktatuurii-yrityksen täydelliseen häviöön sekä juuri itsenäisyytensä saavuttaneelle maallemme arveluttaviin seurak-siin. Myös porvaristo ryhtyi ni-mittäin käyttämään vieraan sota-väen apua, ja niinpä on isänmaan-ystävä surukseen saanut nähdä kah-den vieraan valtakunnan sotaväkeä sotatoimissa Suomen rajojen sisällä.

Nyt alkaa tilinpäätös suomalai-ten bolshhevikien toiminnasta kai-keessa kaameudessaan olla selvillä. Sen sijaan, että työväenluokka vuosi takaperin oli tilaisuudessa eduskun-nallisuuden kautta sanomaan paina-van sanansa kaikissa asioissa, että sillä oli mahtavat socialidemokraati-set järjestöt, että sillä oli enemmistö eduskunnassa ja hallituksessa ja omat miehensä usealla muullakin tärkeällä yhteiskunnan vartiopaikalla, on sen voima tällä hetkellä niin maahan lyöty, että sitä aikaisemmin olisi tus-kin uskottu mahdolliseksi. Sen edus-kuntaryhmä on hajautunut, hallituk-sen asettamisessa sillä ei ole mitään vaikutusvaltaa, sen järjestöt on am-muttu rikki, suuri osa sen toimihen-kilöistä on joko kaatunut tai paen-nut ja sen voiman vertauskuva ja ylpeys, Helsingin työväentalo on raunioina. Tuhannet työläiset ovat joko kaatuneet tai menettäneet va-pautensa, heidän vaimonsa ja lapsen-sa ovat syöstyt epätoivon ja turvat-tomuuden tilaan ja heidän kodeissaan toimitetaan ankaria kotitarkastuk-sia. Ja vieläpä uhkaa työväen kalleinta omaisuutta, kaikkia kansa-laisoikeuksia ja saavutettuja yhteis-kunnallisia uudistuslakeja tuho niid-ten kiihkoilijain taholta, joita porva-riston keskuudessa voiton huumauk-sessa nyt nousee. Lisäksi ammottaa edessä kamala työttömyys ja nälän-hätä. Suomen työväenluokan ras-kain koettelemuksen hetki on lyönyt.

Tätä työväestön ahdistettua, sy-däntä vihlovaa tilaa eivät ne, jotka sen ovat aiheuttaneet, ole näkemässä. Samaan aikaan, jolloin he uskotteli-ivat joukoille aseman olevan mitä parhaimman, valehtelivat kaikissa

rintamilta tulleissa tiedonannoissaan ja salasivat saksalaisten lähestymisen, he itse livistivät tiehensä, mukanaan ryöstettyjä varoja ja elintarpeita. Ja vielä sen jälkeenkin, kun Helsin-gin työläiset yksikseen, ilman johtoa jätettyinä, aikovat ylivoimaisen vi-hollisen edessä laskea aseensa, he lä-hettivät yhden kätyreistään tekemään pääkaupungin työväestöä kohtaan vielä viimeisen katalan petoksen, on-nistuen valheellisilla tiedoilla suu-rista voitoista ja suurten apujoukko-jen saapumisesta aikaansaamaan sato-jen työläisten ja työläisnaisten teu-rastuksen ja omaisuuden hävityksen.

Syy siihen, että nykyiseen onnetto-muuteen on jouduttu, ei ole sociali-demokratian opeissa, sillä ne ovat puh-taata ja jalot, ja johtavat varmasti työväenluokan vapautukseen, jos niitä ei seikkailupolitiikalla heitettä syrjään. Syy ei ole myöskään nii-den laajojen työväenjoukkojen, jotka kaikkeen tähän onnettomuuteen on mukaan vedetty ja jotka sankarilli-sesti ovat panneet alttiiksi ja uhran-neet henkensä ja kaikkensa. Syy on niiden, jotka asemaansa väärinkäyt-täen ja venäläiseen apuun luottaen, ovat edesvastuuttomasti saattaneet harhaan socialidemokraattisen työ-väenliikkeen maassamme.

Mutta raskaimpinakin aikoina tä-yty työväenluokan katsoa rohkeasti tulevaisuutta kohti. Mitä suurempi onnettomuutemme on ollut, sitä päät-tävämm in käytävä uutta rakenta-maan, entistä korjaamaan. Koska paennut ryhmä ei vielääkään näy ym-märtävän aseman vaatimuksia, vaan yhä edelleen valheellisilla tiedoilla ylläpitäen uskoa sodan lopulliseen voittoon kiihoittaa uusiin hyödyttö-miin ponnistuksiin ja uhreihin, on joukkojen itsensä otettava päätös-valta käsiinsä.

Aseet on joka tapauksessa heti las-kettava. Näin on tehtävä sekä niillä rintamilla, joissa taistelut vielä ovat käynnissä, että niilläkin paikka-kunnilla, jotka jo ovat taistelunsa menettäneet, mutta joilla vielä yksi-tyiset edesvastuuttomat henkilöt ryh-tyvät jarruttamaan vastarintaan ja siten saattavat vaaranalaisiksi kaik-kien rauhallisten asukkaiden hengen ja omaisuuden. Työväenluokan ja kansalaistemme verta on jo vuota-nut liiaksi, uusia uhreja ei enää ole uhrattava eikä saatettava työväen-luokkaa yhä vaikeampaan tilaan.

Nyt on mitä pikimmin palat-tava varhaisempiin taisteluase-miin. On saatava jälleen kootuksi järjestömme, jotka nyt ovat pirsto-tut, on saatava taas voimakkaak-si rauhallinen järjestötoimintamme, aloitettava uudelleen päämäärästä tietoinen parlamentaarinen työme luokkataistelun pohjalla. Sen avulla voimme parhaiten hyödyttää työ-väenluokkaa ja sen vapautusta. Sen avulla voimme parhaiten taistella isänmaamme itsenäisyyden puolesta, estääksemme maatamme joutumasta vieraiden voimien vaikutusalueeksi, tulkootpa ne miltä suunnalta tahansa. Ja se on myöskin ainoa keino, millä voimme tehokkaasti vastustaa sitä taantumusta, joka nyt nostaa pää-tään ja uhkaa riistää meiltä omalla taistelullamme saavutetut kansalais-oikeudet sekä muut eduskunnalliset saavutuksemme.

Siis alas aseet kaikkialla ja palatkaamme länsimaisen socialidemokratian taistelutapoihin, palatkaamme rakenta-vaan eduskunnalliseen työhön ja aseettomaan järjestötoi-mintaan.

Helsingissä huhtikuun 16 päivänä 1918.

Artt. Aalto	Väinö Hupli	Matti Paasivuori	K.V.Saxell
S. Tehdas- ja Sekatyöväen Liiton sihteeri.	Kulutusosuuskuntien keskusliiton sihteeri.	kansanedustaja.	varastotyöntekijä.
Erl. Aarnio toimittaja.	Rieti Itkonen Kuluttajain Lehden toimittaja.	Armas Paasonen kansanedustaja.	Miina Sillanpää ent. kansanedustaja.
Julius Ailio ent. senaattori.	J.V.Keto Kuluttajain Lehden vastaava toi-mittaja.	Eino Pekkala Työväen Urheilulehden toimittaja.	Oskari Sutala kansanedustaja, v. t. puoluesihtööri.
Väinö Hakmila lakit. kandidaatti.	V. Kiviniemi kansanedustaja.	Paavo Vaittinen Suomen Osuustukkukaupan johtaja.	Väinö Tanner Osuusliike Elannon toimitusjohta-ja, ent. kansanedustaja.
K. Heinonen ent. sos.-dem. puoluerahastonhoi-taja.	Matti Lonkainen kansanedustaja.	Hannes Ryömä Osuusliike Elannon hallintoneu-voston puheenjohtaja.	J. Virtanen R.-y. Koiton varaesimies.
Lauri af Heurlin Työväen Säästöpankin hallituksen esimies.	A. F. Lyly maalari, Työväen Säästöpankin hallituksen jäsen.	Toivo Salmio Kulutusosuuskuntien keskusliiton hallinnon puheenjohtaja.	Väinö Vuolijoki Suomen Osuustukkukaupan hallin-toneuvoston puheenjohtaja, ent. kan-sanedustaja.
		A. Salo kansanedustaja.	

Hinta: 5 penniä.

Helsingissä 1918. Helsingin Uusi Kirjapaino Osakeyhtiö.

^[*] Alkuperäisessä fraktuuratekstissä ollut 'w' on korvattu 'v':llä.

Declaration to the Working People of Finland!

Workers! Comrades!

The current difficult situation is forcing us to turn to our party comrades using the only means at our disposal - an open declaration - to start the first exchange of views after the heavy hit taken by the Finnish working class and the Social Democratic Party.

The Social Democratic Party has, until now, declared that its relentless pursuit is to rearrange the means of production in a socialist way but exclusively by democratic means. That is why it has called for universal and equal suffrage in every country for both men and women. It calls for parliament assembled by such a vote and a government that in all circumstances enjoys the confidence of parliament. In short, the goal of the social democracy is to achieve such a situation in society that no power of the few can dictate the fate of a nation and tyrannize the majority of the people, but in contrary to this it is the people itself that through a parliament elected by universal and equal suffrage, will set forth its own legislation to be observed by every member of the society, appoints the government and thus in every respect self-governs itself. This principle, which includes that the minority submits to the will of the majority, is what Social Democracy has by tight fight tried to win the victory and also to be carried out, because it is assured that in future it itself will win the majority of the people behind these goals.

Admittedly, it has emerged in the past, especially in the very early days of the labor movement that there came up persons who insisted the working population, even as in a minority position, to embark on an armed social revolution, so soon as favourable conditions appear to come up, and then to master against the genuine majority of the people. But after the social democracy and the working class have in the political life developed their procedures into a more mature stage, such a stance was, however, totally rejected everywhere. Instead, to make democracy in political life the norm along the principles stated above, has been the goal of social democracy in all countries. Where the political democracy has been attained, where the will of the people in parliament can be unadulteratedly pronounced and where parliament has been recognized as the supreme power — as how it was in our country — there the social democracy adheres to push its justifications through parliamentary actions. To support this activity and to raise the spiritual and material level of the working class, it furthermore aims at organizing the working class to assemble themselves in strong political and consumer organizations, and trade unions. — This has been the ideology of the Social Democratic Party also here in Finland. With this state of mind with 20 years of work in organizations and by 10 years of parliamentary struggle we have achieved beautiful results we can with satisfaction refer to.

- - -

Recently, however, our own conditions here have changed sadly. Our party has been withdrawn from its former points of view and thrown into a dubious and destructive policy of adventure that has nothing to do with social democracy and due to which all its achievements up to this day have been jeopardized.

The disaster came to us this time again from the east, as so many times before. In the last period of the revolution in Russia the power was seized, with the help of troops in total dissolution, by a party that preached parliamentarism and democracy of being obsolete and the ideal state should be established so, that their party - or, in the terminology they have taken liberty to call as the right one, the working class - will rule by violence and with unlimited authority without parliament and against the will of the vast majority of the people. Bolshevism, as the doctrine is called in Russia, gained a foothold there among low-educated population who, during the bloody tsarist oppression, did not have the opportunity to learn a social democratic approach and were therefore prone to the violent practices told them to be social democratic. This new doctrine, which, copying the tsarist model, dissolved with bayonets the Constituent Assembly of Russia and keeps itself in power by armed forces, sees that what was introduced in Russia should be forcibly been spread to Finland as well. The Russian army in Finland and the Petrograd Bolsheviks started pushing the Finnish workers for weapons and kept the party leadership under constant pressure. Thus, the Bolshevism began to please those in leading positions in our Social Democratic Party, and they began to prepare for the implementation of a parallel hijacking in Finland as Lenin and his comrades had carried out in Russia. By ousting the social democratic approach and despising and slandering the parliamentary social democracy of Western civilized countries, they portrayed Bolshevism in rose-red colors and made the working class to believe that by the dictatorship of the proletariat they can make their political and social aspirations to come true in no time as well as to get rid of the painful shortage of food. So, it is completely understandable that the masses of workers suffering from hunger and intoxicated with the revolutionary days took it as true. It even came more understandable as these masses were saturated under the autumn with the belief that when the bourgeoisie was gathering arms against the Russians and in order to maintain public safety it was aimed against the peaceful labor movement and workers' achievements. This meant that inferior elements of the proletariat began to push those ideas for the takeover from the bottom up together with the Russian soldiers who provided them arms, thus striking terror into party organizations.

- - -

This policy of violence was finally launched at the end of January. And this was done despite the fact that the Social Democratic Party Congress, previously consulted for permission, had clearly defined the party's approach to the issue of government power. This party decision was ruthlessly ousted, neither they summoned the parliamentary group of the own party, whose majority was known to be against this disastrous policy. The small group in question unequivocally declared that it had all the total power and set up a dictatorial government from among itself. It was, therefore, the most egregious power of the few, a complete trampling on parliamentarism and, simultaneously, a gross violation of the resolutions of the Party

Conference. In a word, it was a multiple crime against the working class.

This dictatorial government, which had come to power by trampling on the highest organ of the state, the democratically elected parliament, and which itself had not even been elected by any party organization, parliamentary group or party council and which had not granted from the party congress any authorization over its plans, promised workers an immediate armed victory with the assistance of the Russians, getting rid of shortage of food, a rapid realization of the aspirations of the proletariat, even outright the building of a socialist society. But its actions did not live up to those promises. Instead of winning, there has been a crushing loss, food misery has worsened and economic life has drifted into a complete chaos. And that's not enough. As soon as the dictators seized power, hundreds of the most outrageous killings began to emerge, not only those of armed opponents in the hands of the troops of the People's Delegation, but also as disgusting assassinations of the most innocent, unarmed citizens. The perpetrators of these murders were not punished or even held accountable, and thus the most precious precondition of a human society, the protection of human life and property and general civil liberties were not guaranteed in the slightest. Property was looted and funds were extorted at the risk of losing freedom and life. All of this happened in the name of the revolution and under its protection, although the designation revolution is too beautiful and proud to be used in such a context.

When the situation was dominated by armed troops, those Social Democrats, who thought differently and were supporting in parliamentary way of doing things were not given the opportunity to express their dissenting views. Agitation, false statements, strikes and even by threatening and using violence ever wider sections of the population were dragged into this unfortunate movement. Violent socialism imported from Russia thus seemed to have completely supplanted the Western democracy that the working class in Finland had cherished tender-heartedly and with care for 20 years.

- - -

From the very beginning, those who saw what was going to happen had tried, albeit in vain, to prevent this terrible disaster from happening. A mediation was initiated between the warring parties. Swedish party comrades were turned to, and they came here offering their mediation. However, their offer was rejected and they were not even given any mention about the conditions under which the People's Delegation might have consented to end the civil war, and when doing so, the party's reputation in the eyes of the European Social Democrats could still have been saved, at least to some extent. - Similarly, mediation proposals made by members of one's own Social Democratic Party were arrogantly rejected.

Under the planning stage of setting up a dictatorship the desire to get it done had led the party leadership to one of its most destructive mistakes. It based its calculations on the help of the Russian military, and it was therefore they were not with strict and full effort demanding them to leave independent Finland, which entangled them with being surrendered more and

more under the influence of their military presence. This recourse to military forces of a foreign country, in stark contrast to the social democracy, led it on the wrong path, led the workers to rely on armed action, and ultimately led to a complete defeat of the dictatorial attempt and to hazardous consequences for our newly independent country. The bourgeoisie did also begin to use the help of foreign troops, and so a patriot has just to grieve over seeing the military operations of two foreign countries within the borders of Finland.

Now the full balance of the activities of the Finnish Bolsheviks in all their horrors are beginning to be clear. Now, instead of that the working class a year ago had an opportunity through parliamentarians to say a strong word in all matters, that it had great social democratic organizations, that it had a majority in parliament and government and its own men in also several other important positions in the society, its power is now so down it would hardly have been believed as possible before. Its parliamentary group is dispersed, it has no influence in the formation of the government, its organizations have been shot broken, a large part of its staff has either fallen or fled and the symbol and pride of its power, the Helsinki Workers' House is in ruins. Thousands of workers have either fallen or lost their freedom, their wives and children have plunged into a state of despair and insecurity and their homes are being ransacked in harsh home searches. And even more threatening is the destruction of the most precious property of the working people, all civil rights, and the social reform laws achieved, are jeopardized by those fanatics who are now lifting their heads among the bourgeoisie in the ecstasy of victory. Furthermore, a horrible unemployment and famine are yawning ahead. The hardest hour in the ordeal of the Finnish working class has come.

This distressed, heartbreaking state of the working population is not seen by those who have caused it. At the same time as they told the troops that their situation is OK, they concealed in all their communiqués from the fronts the advancing of German troops, and finally they themselves slipped a way, carrying with them looted funds and necessities. And even after the Helsinki workers were left alone, without leadership, thinking about laying down their arms in front of an overwhelming enemy, they sent one of their minions to make one last vile betrayal to the capital's working population, and managed by false information about huge victories and arrival of big auxiliary troops expose hundreds of workers and working women to slaughter and destruction of property.

The reason why the current disaster did occur is not in the doctrines of social democracy, as they are pure and noble, and which will certainly have led to the liberation of the working class if they had not thrown aside by adventurous politics. Nor is it the reason for the vast masses of workers who have been involved in all this calamity and who have heroically exposed and sacrificed their lives and all. The guilt is of those who, by abusing their position and relying on Russian aid, have irresponsibly misled the social democratic labor movement in our country.

But even in the most difficult times, the working class must look boldly towards the future. The bigger our misfortune has been, the more determined we have to go in building something new, to repair the old one. As the group that fled still does not appear to understand the demands of

the present situation and by false information tries to maintain faith in the ultimate victory of the war still fans new useless efforts and casualties, the masses themselves must now take the power of decision.

In any case, the weapons must be laid down immediately. This must be done both on those fronts, where fighting is still going on, and on those surroundings that have already lost their fights but where there still are private irresponsible individuals fighting a senseless resistance and thus endangering the lives and property of all peaceful inhabitants. The working class and our citizens has already suffered bloodshed enough, new victims must no longer be sacrificed and the working class must not be put in an increasingly difficult position.

We must now return to the earlier positions in the battle as soon as possible. We need to regroup our organizations, which are now fragmented, we need to re-energize our peaceful organization, we need to relaunch our goal-conscious parliamentary work on the basis of class struggle. Doing so, we can best benefit the working class and its liberation. It allows best us to fight for the independence of our homeland, to prevent our country from falling under the influence of foreign forces, no matter what direction they come from. And it is also the only way we can effectively resist the reaction that is now lifting its head and threatening to deprive us of the civil rights we have achieved through our own struggle, as well as our other parliamentary achievements.

Thus, down with weapons everywhere, and let us return to the fighting tactics of Western social democracy, back to a constructive parliamentary work and to work in organizations without arms.

In Helsinki, April 16, 1918.

Artt. Aalto

Secretary of Union of Industrial and General Laborers

Erl. Aarnio

Journalist.

Julius Ailio

ex-Senator.

Väinö Hakkila

Lawyer.

K. Heinonen

Party's ex-treasurer.

Lauri af Heurlin

Chairman of the board of Workers' Savings Bank

Väinö Hupli

Secretary of Central Association of Consumer Societies

Rieti Itkonen

Editor of the Magazine "Consumer"

J.V.Keto

Editor-in-chief of the Magazine "Consumer"

V. Kiviniemi

M.P.

Matti Lonkainen

M.P.

A. F. Lyly

Painter, member of the board of Workers' Savings Bank

Matti Paasivuori

M.P.

Armas Paasonen

M.P.

Eino Pekkala

Editor of the Magazine "Worker Sportsman"

Paavo Vaittinen

Director of Finnish Cooperative Wholesale Business.

Hannes Ryömä

President of the Regulatory Board of Elanto Cooperative

Toivo Salmio

Chairman of the Board of Central Association of Consumer Societies

A. Salo

M.P.

K.V.Saxell

Repository worker.

Miina Sillanpää

ex-M.P.

Oskari Suutala

M.P., acting Party secretary

Väinö Tanner

Executive Director of Elanto Cooperative, ex-M.P.

J. Virtanen

Vicepresident of Koitto Temperance Association

Väinö Vuolijoki

Chairman of Regulatory Board of of Finnish Cooperative Wholesale Business.

ex-M.P.

- - -

Price: 5 penni.

Printed: Helsinki 1918. Helsingin Uusi Kirjapaino Osakeyhtiö.